

KAREN VAD BRUUN

ROOMIES¹

FØRSTE SKOLEDAG
FRA HELVEDE

Alvilda

47 minutter og 13 sekunder.

Så lang tid har Sally klaret at tie stille. Hun startede uret på sin nye mobil, da de kørte fra København og svor ikke at sige et ord til sin far på hele turen. Hun sidder bare og kigger ned på telefonen.

Hun har ønsket sig den så længe. Drømt om, hvordan det ville være at have den nyeste model i stedet for fars aflagte. Men nu, hvor hun har den, hader hun den næsten. Hun har kun fået den, fordi far har dårlig samvittighed over DET.

Hun havde næsten fået ondt af far, da han kom med telefonen. Men også kun næsten. Han så så spændt ud, mens hun pakkede den ud.

– Så kan vi tale sammen hver dag, ikke også Sally-mus?

Hun havde bare trukket på skuldrene og smidt kassen ind ad døren til sit værelse. Som om de ikke

kunne det med hendes gamle telefon. Det var jo helt lige meget nu. Hun havde snart ingen venner at vise den til. Det hele var lige meget nu.

Hun havde grædt meget. Og råbt. Og grædt noget mere, og så havde der været en weekend, hvor hun næsten ikke havde været hjemme. Hun var blevet ovre hos Mia. De havde spist pizza og set deres yndlingsfilm om og om igen. Der var stadig tid, sagde de til hinanden. Der kunne nå at ske en masse ting, så far alligevel ikke skulle af sted. Så Sally kunne blive i København. Blive hjemme.

Men så pludselig var det i morgen, hun skulle rejse. Hun og Mia havde krammet hinanden så hårdt, at hun havde et blå mærke på armen, og de havde talt, hvor mange dage der var til efterårsferien. Og så havde de sagt farvel.

Telefonen bipper. Flere triste smileys fra Mia. Sally lukker for skærmen uden at svare. Er træt af at tude.

Det her er den værste køretur ever. Sally elsker ellers at køre langt i bil med far. Hun elsker at se landskaber suse forbi, spise køre-lakridser og lytte til radioen og småsludre med far om det, de hører.

De er gode sammen, de to. Det er det, far plejer at sige.

Og Sally havde faktisk været glad for sit liv.

Selvfølgelig savnede hun stadig mor indimellem. Det kunne hun se, at far også gjorde. Og hun blev ked af det, når mor glemte at ringe, selvom de havde aftalt det.

Men de passede godt på hinanden, hun og far. Og hun havde Mia. Og svømmeholdet. Og Oskar, som hun måske var ved at blive kærester med. På en måde.

Sally og far havde hjulpet hinanden med at slikke sårene, efter at mor tog af sted. Far sagde tit, at han var så glad for, at han havde Sally. At så havde han ikke brug for mere. Altså lige indtil han fik tilbudt det her job i udlandet, som han bare ikke kunne sige nej til.

– Du kan ikke sige nej til det, havde hun hørt faster Tea sige en aften, da de troede, hun sov. – Nu er det din tur til at gøre noget for dig selv. Og Maria kommer da hjem og er hos Sally, når hun hører, at du tager af sted.

Det var ikke meningen, at Sally skulle have hørt den samtale. Men faster Tea kom ikke så tit på besøg, og far havde været mærkelig i flere dage. Sally kunne godt regne ud, at der var noget på færde, så hun lyttede ved døren.

Og da far så kastede kostskolebomben, kunne hun jo også godt regne ud, at mor ikke havde smidt alt,

hvad hun havde i hænderne, for at tage til Danmark og passe sin 13-årige datter.

Kostskole!

Det lød som noget med sovesale og morgensang og skoleuniformer. Og piger, der marcherede på række, mens en vred nonne kommanderede rundt med dem. Og så på Fyn!

Far havde virkelig forsøgt at få det til at lyde som en luksusferie. Masser af venner. Svømmehal, tennisbaner. Smuk natur. Lejrskole hele året. Hurra! Sally havde lukket fars snak ude, mens hun fantaserede om brækkede ben og andre mirakler, der måske kunne få ham til at blive hjemme.

Men det var dengang. Miraklet kom ikke, og i dag er det første dag i Sallys nye liv. Hun sidder ved siden af far i bilen, og hun vil virkelig ikke sige noget til ham, men hun bliver nødt til det.

– Jeg skal tisse.

– Ja?

Det er næsten pinligt, så glad han ser ud, fordi hun taler til ham. Selvom det drejer sig om tis.

Sally vågner ved, at nogen stryger hende blidt over kinden. Hun smasker søvnt og strækker sig. Den skarpe middagssol blænder hende næsten, og hun har en virkelig dårlig smag i munden efter den dobbelte Snickers, hun demonstrativt spiste det hele af uden at byde far. Så fik hun kvalme af chokolade og køretur og var åbenbart faldet i søvn.

Gad vide, hvor længe de skal køre endnu? Hun gnider sig i øjnene og kigger ud ad vinduet. Først da går det op for hende, at bilen holder stille på en stor grusbelagt plads. Udenfor står to piger på hendes egen alder og kigger ind på hende.

Hendes hjerte begynder med det samme at hamre af sted. Blodet skyder op i kinderne. Hvor længe har de stået dér? Og hvor længe har hun ligget dér, med savl ud af mundvigen og håret helt klasket sammen?

Den ene, en pige med et stort, rødkrøllet hår i en kæmpeknold, siger noget til den anden. Sally kan ikke høre hvad, men de to piger griner og sætter så i løb op imod den enorme rødstensbygning, bilen er standset foran.

– Tusind tak, far, hvæser Sally. – Så fik du lige ødelagt mit liv endnu mere.

– Hvad ...?

Far ser uforstående på hende. Han sidder helt opslugt af at sortere papirer i en mappe med skolens logo på. Er slet ikke klar over, at han har givet hende den mest kiksede entré på en ny skole, som man kan forestille sig.

Det ville mor have forstået. Hun ville have vidst, at hun skulle vække Sally i god tid, inden de ankom til skolen. Så kunne hun nå at ruste sig og rette på håret og ikke sidde der med dårlig ånde og sovestriber på kinden.

Sally smækker bildøren op og stormer ud i den hede luft. Tramper af sted, væk fra bilen og væk fra den store truende kolos af en bygning. Hun ænser ingenting. Hun vil ikke græde. Hun vil ikke græde, men hun kan ikke stoppe tårerne. De løber ned ad kinderne, og Sally tørrer dem hidsigt væk, mens hun går. Hen over den enorme velplejede græsplæne,

hen mod træerne for enden af parken. På jagt efter et sted at forsvinde.

Hun kan høre far råbe oppe fra bilen. Der er en del af hende, der bare vil vende om og løbe hen mod ham og blive krammet, som kun han kan kramme hende. Hun har ikke givet ham et rigtigt knus, siden han fortalte, at han skulle rejse. Hendes krop savner det så meget. Savner ham. Men en anden del af hende er stadig i gang med at straffe. Og der går lang tid, før den tilgiver ham, at han ikke bliver i Danmark for at være sammen med hende.

Så hun tramper videre og sætter i løb, da hun fornemmer, at far nærmer sig. Og så når hun endelig udkanten af parken. Først nu går det op for hende, at det er en skov, hun er på vej ind i. Træerne står tæt med høje, tykke stammer og kæmpekroner. De lukker med det samme lyset og middagsvarmen ude, da hun skynder sig ind mellem dem.

Duften af skovbund blander sig med den søde lugt af nyklippet græs ude fra plænen. Sally er glad for, at hun og Mia valgte at gå efter et casual look, da de sammensatte hendes outfit til første skoledag. Den tynde armyjakke er umulig at spotte mellem grenene. Så kan far gå derude og råbe, så meget han vil.

– Sally, for fanden. Det nytter jo ikke noget, det dér.

Sally smiler stædigt, da hun hører hans forpustede stemme.

En beslutning er ved at tage form i hendes hjerne. Hun bilder sig ikke ind, at hun kan slippe for at starte på skolen. Så skulle hun stikke rigtigt af, og det er hun ikke modig nok til. Men hun kan gøre livet lige så surt for far, som han har gjort det for hende.

Hvis hun nu kan holde sig skjult herude bare tre timer, så når far ikke sit fly til Paris. Og så misser han sikkert også det til Brasilien. Og hun vil være den mest irriterende, mest dovne og umedgørlige elev, denne kostskole nogen sinde har oplevet.

Hun har altid været dygtig i skolen og for det meste gjort, som de voksne sagde. ”Du kan, hvad du vil, Sally,” sagde hendes klasselærer fuld af ros til skole-hjem-samtalen sidste år. Nå, men nu vil hun være så umulig, at de nægter at beholde hende. Så bliver far vel nødt til at komme hjem og tage sig af hende?

Far råber igen derude. Hun må længere ind i skoven. Hvis hun kan høre ham, kan han nok også finde hende. Hun sætter farten op. Hopper fra tue til tue. Over rødder og nedfaldne grene.

Det er som en helt anden verden herinde. Skovbunden er blød under hendes gummisko. Lyset

flimrer ind og ud mellem træernes kroner, indimellem et glimt af blå himmel. Alle lyde er dæmpede i den tætte bevoksning.

Hun kan ikke høre far længere. Men det kan selvfølgelig også bare være, fordi han er på vej ind efter hende.

Sally får et chok, da hun hører en gren knække tæt på sig. Hun kan ikke afgøre, hvor lyden kommer fra. Styrter bare videre væk fra skolen. Hun zigzagger ind og ud mellem stammerne. Grene svirper om hendes bare ben, mens hun intenst lytter efter. Men hun hører kun sine egne trin og små kviste, der knækker under skoene. Hun sætter farten ned og kigger sig bagud.

Og så forsvinder benene under hende.

Først forstår hun slet ikke, hvordan hun er havnet på jorden. Ved bare, at hun ligger med ansigtet boret ned i en dyngede af formuldede blade og venstre fod i en sær forvreden stilling. Hun skubber sig langsomt op at sidde og spytter jord ud af munden. Hun stønner, da hun ser sine forrevne ben.

– Du skulle nok have set dig bedre for, hva’?

Drengen sidder med en bog i hånden kun et par meter fra hende. Han har ryggen mod et træ. De lange, brune ben rager godt ud fra et par afklippede

cowboybukser. Det må være dem, hun er faldet over. Benene altså.

Sally sukker. Perfekt. Ligesom hun troede, det ikke kunne blive værre, finder hun en (lidt for pæn) dreng midt i en skov og snubler over ham. Det dunker i foden. Hun kan ikke holde irritationen inde.

– Der er jo heller ikke nogen grund til at fylde det hele, ryger det ud af hende. Hun kan med det samme høre, hvor idiotisk det lyder herude i en kæmpeskov. Men han er høflig nok til ikke at kommentere det. Kigger bare nysgerrigt på hende. Han må være et par år ældre end hende, 15, måske endda 16?

– Er du oppe fra skolen?

Sally trækker på skuldrene. Det er hun jo ikke. Ikke endnu.

Det lyder, som om han er lige ved at grine, når han taler. Men måske er det bare det der sjove, syngende dansk, de taler på Fyn?

– Ja, for man ser jo lidt af hvert komme ud fra Egelund, men de plejer alligevel ikke at ligne dig, siger han.

Han smiler. Hans smil er venligt, ikke drillende. Men Sally bliver alligevel ildrød i kinderne, da hun kommer i tanke om, hvordan hun må se ud. Tårer, snot og nu jord tværet ud i hele hovedet. Og håret

tør hun slet ikke tænke på. Hun føler sig dum. Hun hader at føle sig dum.

– Nå, men jeg har heller ikke tænkt mig at blive herude på bøhlandet. Jeg bor i København!

– Okay.

Sally ved ikke, hvad hun havde forventet. Måske at han ville synes, det var sejt, at hun kom fra byen. Men han ser fuldkommen ligeglåd ud. Som om han med ét mistede interessen. Nu tager han endda sin bog op igen, kører en hånd gennem det halvlange, solblegede hår og begynder at læse. Bogen er tyk og laset.

– Ja, for min far skal ud at rejse.

– Hmm?

– Ja, han har fået arbejde i São Paulo. Noget humanitært hjælpearbejde. Bare et års tid, og han vil ikke have mig med. Han siger, det er for hårdt et liv, at han vil have for travlt til at være der for mig, og at min skolegang er det vigtigste.

Sally kan ikke holde mund nu. Hun hader sig selv for det, men det sker altid, når folk tier stille midt i en samtale. Så begynder hun at tale uafbrudt, så der i hvert fald er nogen, der taler. Drengen kigger kort op og vender så blikket tilbage til bogen.

– Men det er jo ikke i orden, vel? Sådan bare at

rejse fra sit barn, fordi man gerne vil have et spændende job?

Gråden begynder at presse på. Får hendes stemme til at vibrere. Drengen sidder bare med det der lille, uudgrundelige smil og lader hende rable.

– Men så løb jeg også bare. Jeg vil ikke starte på den møgskole, fordi han kun tænker på sig selv. Der er ingen, der tænker på, hvordan det er for mig.

Drengen lægger bogen fra sig med en brat bevægelse. Smilet er forsvundet. Hans øjne ser helt vrede ud.

– Du synes virkelig, det er synd for dig, hva'?

Sally ser overrasket på drengen, pludselig stum. Hun forstår ikke helt, hvad det er, hun har sagt, der gjorde ham så vred. Han rejser sig og står nu og kigger ned på hende.

– Jeg er så træt af alle jer stakkels rige børn, der synes, det er åh-så-forfærdeligt, at I skal gå på en supergod skole sammen med alle mulige andre møgforkælede unger. Så nej, frøken København. Jeg synes ikke, det er synd for dig, at din far tager ud i verden for at gøre noget godt. Men jeg er ved at være træt af folk, der ikke aner, hvor heldige de er.

Han smækker sin bog sammen og begynder at gå. Hurtigt. Han vender sig ikke om.

Sally ved ikke, hvad hun skal stille op. Det føles pludselig meget vigtigt, at den fremmede dreng ikke er vred på hende. Hun vil rejse sig for at gå efter ham, sige undskyld og få ham til at grine-tale igen i stedet for at skælde hende ud. Men hun skriger af smerte, da hun forsøger at støtte på foden. Hun tumler tilbage på jorden. Fatter pludselig alvoren. Hun kan ikke komme herfra alene.

– Vent! råber hun efter drengen, hvis hvide T-shirt er ved at forsvinde mellem træerne.

Han fortsætter.

– Vent! Hjælp!

Det sidste nærmest skriger hun, med ét desperat ved tanken om at være fanget her på ubestemt tid. Telefonen ligger stadig i bilen. Og hvad nu, hvis far er blevet så træt af hendes surhed, at han bare tager af sted. Nej, det ville han ikke gøre, siger hun til sig selv. Men tanken om, at han skulle rejse, uden at de får sagt farvel, gør hende helt kold indeni.

Men så får hun et glimt af den hvide T-shirt igen. Den er standset op.

– Vil du ikke nok hjælpe mig, råber hun med bævende stemme. – Jeg kan ikke gå!

T-shirten kommer nærmere, og nu kan hun også se drengens ansigt igen. Han trasker tilbage til hende.

Han ser stadig lidt knotten ud, men Sally er så taknemmelig, at hun smiler stort til ham. Han ignorerer det, vil tydeligvis til sagen.

– Hvor gør det ondt?

Hun peger på sin venstre fod. Han lirker forsigtigt hendes sko af og føler med blide fingre på hendes ankel. Det gør alt for ondt til, at hun kan rødme over, at han rører ved hende. Hun behøver ikke nogen læge for at se, at der er noget i vejen. Anklen er hævet til dobbelt størrelse.

– Den dér kan du ikke støtte på.

– Nej, tror du virkelig? er Sally lige ved at sige, men hun tager sig i det.

Det ville nok være dumt at provokere sin redningsmand. I stedet rækker hun hånden frem og siger høfligt.

– Jeg hedder Sally, og du må undskylde, at jeg ødelagde din exit.

Han ser overrasket på hende. Hun kan se et smil nærme sig øjnene. Det når ikke helt til munden, men han tager da imod hendes hånd og mumler noget om, at han måske også overreagerede lidt. Så rømmer han sig.

– Nu må vi hellere se, om vi kan få dig op at stå.

Han hjælper hende op og slipper hende prøvende.

Hun står og svajer lidt. Tør ikke røre ved ham, men vil for alt i verden ikke støtte på foden. Han afgør sagen ved at lægge en arm om hendes liv.

– Så, frøken København. Du bliver nødt til at lægge armen om min skulder, og så må vi hellere se, om ikke vi kan finde din stakkels far.

